

PIER IS NIET HIER!

Komedie in vier bedrijven

door

ARIS BREMER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

Fax: 072 - 5 15 53 66

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **PIER IS NIET HIER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ARIS BREMER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2012 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

1. Matthijs Mans: vader van Pier, 70 jr
2. Rosie Patrijs: de ex van Pier, 45 jr
3. Mabel Mans: zuster van Pier, 40 jr
4. Emiel Koning: werkgever van Pier, 35 jr
5. Iris Mans: dochter van Pier, 22 jr
6. Angela: arts i.o., vriendin van Iris, 30 jr

DECOR:

Deel van een verwilderd volkstuintje, bramenstruiken rondom, hier en daar wat verroest en kapot tuingereedschap, potscherven, onkruid en wilde bloemen. Links zien we de voorkant van een wat vervallen tuinhuisje. De dubbele deuren, die op ooghoogte kleine ruitjes hebben, zijn gesloten. Rechts, op een rommelig terras, staat een verweerd-houten picknicktafel. Rechts achter struiken leidt een paadje naar de toegang van het volkstuincomplex. Links voert een paadje naar een stukje groentetuin buiten beeld.

Proloog *(optioneel)*

Projectie op doek of gespeeld in spotlicht: een Tv-spotje voor Green World International waarin een in wapperend groen geklede actrice door een natuurlijke omgeving dartelt en links en rechts plukkend vruchten en/of groente verzamelt en in een groene mand doet, steeds: "Save the World" zingend. Dan richt zij zich tot de kijker en zegt met verleidelijke blik:

ANGELA: Wie de natuur niet spaart, is de wereld niet waard. Word lid van Green World International! Red onze wereld voor slechts tien Euro per maand! *(Terwijl ze liefjes glimlacht stopt de projectie c.q. gaat spot uit)*

Eerste bedrijf

Licht. Een windstille dag, uitbundige zonneshijn. Het middaguur. Op de picknicktafel staat een zwarte doos zonder een zichtbaar deksel, slotje of scharniering. Van links komt ANGELA op. Ze gaat gekleed als in Sterspots van een ideële organisatie met de naam "Green World International" waarin ze "Green Girl" verbeeldt. Ze dartelt op blote voeten en in ruim wapperend groen, ze heeft een spa bij zich en bergt die op in het tuinhuis. Ze komt snel terug, doet de deur op slot en legt de sleutel boven op het deurkozijn. Bij de tafel gekomen verschuift ze de doos een stukje. Dan luistert ze scherp, hoort iemand aankomen, gaat dan snel links af. MABEL komt rechtsachter op, M. is in modieus zwart en draagt felrode hooggehakte schoenen. Zij kijkt op een papier)

MABEL: Ja hoor, tuin nummer 41. Hier was het. *(kijkt om zich heen)* Wat een zootje. Wat een... *(ziet dan de zwarte doos)* Wat? Wat?! *(kijkt om zich heen, verbijsterd)* Pier...? *(Ze ziet niemand, loopt voorzichtig naar de tafel. Aarzelend raakt ze de doos met één vinger, dan legt ze haar vlakke hand op de bovenkant, met haar andere hand tast ze langs de andere vlakken, tilt de doos op, bekijkt de onderzijde. Ze knikt, terwijl ze de doos weer neerzet)* Pier. Ja hoor, 't is die van... *(roept aarzelend en zacht)* Pier? Pier? Ach, suffie, dat kan toch nog helemaal niet. *(Ze loopt naar het tuinhuisje, probeert de deuren, constateert dat die op slot zijn. Op haar tenen kijkt ze door de ruitjes. IRIS komt op van rechtsachter, ze draagt jeans. Ze kijkt om zich heen, ziet dan de doos. Ze knikt en glimlacht, loopt naar de tafel. MABEL ziet haar)* Iris?

IRIS: *(blijft staan, niet verrast)* Hoi.

MABEL: *(blijft staan)* Ik wist niet dat jij... Wanneer ben jij teruggekomen?

IRIS: Gistermorgen.

MABEL: Wat ben ik blij dat jij in elk geval terug bent. Het is allemaal zo... zo vreemd.

IRIS: Vreemd?

MABEL: Ja, vreemd.

IRIS: Wat is er zo vreemd?

MABEL: Die doos...

IRIS: Ja?

MABEL: Is dat die van hem?

IRIS: Wat denk jij zelf, tante Mabel?

MABEL: Het is Mabel, Iris. Tante doet me zo oud voelen.

IRIS: En je bent niet oud?

MABEL: In jouw ogen misschien wel. Maar we hebben ooit afgesproken dat je me Mabel zou noemen.

IRIS: Is dat zo? Ik vind het prima.... Mabel.

MABEL: Ik wist helemaal niet dat je terug zou komen. Eerlijk gezegd dacht ik, die zien we hier voorlopig niet meer terug.

IRIS: Dat dacht ik ook.

MABEL: Maar nu ben je hier toch.

IRIS: Ja.

MABEL: Was er en speciale reden om terug te komen? Ik bedoel... is er iets gebeurd dat je...?

IRIS: Er is zoveel gebeurd, tante Mabel

MABEL: Mabel. Maar ik bedoel... Ben jij in die tijd...? Heb jij...? Heb jij nog iets van hem vernomen?

IRIS: Van Pier, bedoel je?

MABEL: Ja. Van Pier.

IRIS: Jij?

MABEL: Weet je dat ik me al tijden zorgen maak. Ik heb van hem geen enkel levensteken gekregen. En nou is zijn doos hier zomaar.

IRIS: Als het zijn doos is...

MABEL: En van jou hoorde ik ook al die maanden niets. Maar ja, op jouw leeftijd denk je er misschien niet aan dat anderen zich zorgen over je maken.

IRIS: Rosie heb ik 'n paar keer ge-SMS-t.

MABEL: Rosie! Je dacht toch niet dat zij zoiets aan mij zou doorgeven? Jouw moeder, de schat, die zou zoiets zeker gedaan hebben. Aan Rosie heb ik nooit kunnen wennen. Nou ja, dat huwelijk is dan ook stuk gelopen. Wie komen er nog meer? Weet jij dat? Komen er nog meer?

IRIS: Je zult het wel zien.

MABEL: Als zij ook komt...

IRIS: Rosie komt.

MABEL: O. Als ik dat geweten had...

IRIS: Dan was je niet gekomen?

MABEL: Jawel, jazerker. Ik ben niet bang voor haar. Maar ik vind het allemaal wel vreemd en onaangenaam. Maar ja, Pier was natuurlijk ook... vreemd.

IRIS: En dat is weer niet zo vreemd, wij vormen immers een vreemde familie.

MABEL: Vind je?

IRIS: Ja, Mabel, ze moesten ons allemaal opsluiten, de hele familie achter tralies, als in Artis. "Kijk, kinderen, zo vergaat het mensen

die de wereld vergiftigen!”

MABEL: Je maakt grapjes.

IRIS: O ja?

MABEL: Net je vader, je wist nooit of-ie serieus was of dat-ie 't meende wat-ie zei. En zo wispelturig. Dan weer in de zaak, dan weer uit de zaak. En alle keren kwam hij weer met hangende pootjes terug.

IRIS: Jij blij toen-ie de zaak uiteindelijk helemaal de zaak liet!

MABEL: Nee!! Wij voelden ons die laatste keer bedrogen! En waarom? Hij liep over naar de vijand!

IRIS: Overdrijf je nu niet.

MABEL: Nee, Iris, nee. Hij is door hem weggekocht. Die adder heeft hem verleid!

IRIS: Hij heeft Pier verleid? Pier? Verleid door een man?

MABEL: Nee. Niet zo verleid. Maar met lekkere buitenlandse reisjes. Samen naar Thailand. Je weet dat ze over de hele wereld bezig zijn.

IRIS: Je bedoelt Green World?

MABEL: Ja! Die groene maffiabende die onze handel verziekt.

IRIS: En met “die adder” bedoel je Emiel Koning?

MABEL: O. Ken je die man?

IRIS: Voor ik vertrok heb ik pa daar een keer opgezocht.

MABEL: En?

IRIS: Wat en?

MABEL: Vond je het geen adder?

IRIS: Meer een ratelslang. Een gladde prater. Dat wel. Maar dat zegt niets over die organisatie.

MABEL: Green World is een linkse bende die mooi weer speelt met onze belastingcenten.

IRIS: Pa leek het er naar z'n zin te hebben.

MABEL: Zo werken ze daar. Ze lokken deskundige maar labiele mensen in hun web om hun vervolgens... Die Koning is een rupsje-nooit-genoeg...

IRIS: Rupsen hebben geen web. Jij vindt dus je broer een labiel mens?

MABEL: Jij niet dan?

IRIS: Meer een vlinder dan een rups. Zullen we hier maar over ophouden, tante Mabel?

MABEL: *(verbetert)* Mabel. *(naar IRIS, voorzichtig lopend)* Nu gaat het wel, maar ik ben hier een keer tot mijn enkels in de prut gezakt.

IRIS: O! Ben jij hier ooit geweest?

MABEL: Ja... nee... of... één keertje... Ik wilde kijken of Pier niet

liever bij Oxyflix terugkwam. Als-ie het moeilijk had vluchtte hij naar z'n "volkstuintje". Maar toen was hij er niet. Het was toen zo drassig. Net als nu in Australië. Ik zag beelden op de TV, alles áls maar dan ook áls overstroomd en weggespoeld.

IRIS: Alles? 't Is nogal een groot land.

MABEL: Je was toch in Australië?

IRIS: Welnee.

MABEL: O. Ik dacht het. We exporteren nu ook naar Australië. (*naar IRIS*) Weet je, ik heb wel leuke laarsjes maar die kan ik bij deze jurk niet dragen. Ik dacht, bij deze gelegenheid dan ga je toch niet casual.... (*kijkt naar IRIS*) Sorry. Smaken verschillen nou eenmaal. Eh... Iris... Deze uitnodiging? Zo vreemd. Van wie komt die? (*IRIS haalt de schouders op*) Een schrijven zonder briefhoofd... Misschien van een curator.... Pier die was nogal...

IRIS: Vreemd. Dat zei je al.

MABEL: Als je wist wat voor chaos hij bij Oxyflix heeft achtergelaten. En we moeten allemaal van Oxyflix leven, jij ook, vergeet dat niet! En nu... staat hier zijn doos. Zijn zwarte doos.

IRIS: Weet je zeker dat het de zijne is?

MABEL: Exact zo één als deze sleepte hij z'n hele leven mee. De zwarte doos van Pier. Dat was afblijven! Niet aankomen! Alleen als hem iets was overkomen... Zou hij...? Zou hij...?

IRIS: Gecrasht zijn?

MABEL: Iris!

IRIS: Dat is toch waaraan jij denkt?

MABEL: O vreselijk. Daar wil ik niet aan deken.

IRIS: Die zwarte dozen in vliegtuigen zijn oranje, geloof ik.

MABEL: (*opgelucht*) O ja, dat is ook zo.

IRIS: Aan de andere kant, je weet maar nooit. Misschien betekent de doos toch een afscheid. Zo'n ver land, zo vol gevaren. Wat kan er niet allemaal gebeuren.

MABEL: O Iris, zeg dat niet. Misschien zijn we hier gevraagd voor een... hoe zeg je dat... voor... ja, een... een... laatste groet. Een vaarwel?

IRIS: 't Klinkt wat pathetisch, maar oké, als het dan maar wel een vrolijk vaarwel wordt.

MABEL: Wat zeg je nu? Een vrolijk vaarwel? Vrolijk?

IRIS: Zo zou hij het gewild hebben.

MABEL: Maar dat is toch...

IRIS: Echt iets voor Pier. Ja.

MABEL: Hoe kan ik in vredesnaam vrolijk zijn als mijn enige broer... En jij dan? Je vader...

IRIS: Ik denk dat hij ons vandaag gewoon vrolijk wil zien.

MABEL: Hij? Hij ons zien? Kan dat? Is hij... ergens... hier?

IRIS: Je weet maar nooit. (*spottende blik omhoog*)

MABEL: Als dat zo is... ik hou niet van dat idee... echt niet, Iris, maar als hij ons zo ziet...

IRIS: Ja?

MABEL: Nee! Hij ziet ons niet! Hij is weg, ver weg. We zien hem ook nooit meer. Misschien...

IRIS: Wat is het verschil? Je zag hem toch al nooit meer.

MABEL: Hoe vaak heb ik niet tegen Frank gezegd, ik moet en zal Pier vinden. Doe jij de tweeling nou maar 'ns 'n paar dagen. Ze zijn ook van jou. En ik heb maar één broer. Maar er kwam altijd weer iets tussen. En nu... en nu... Vertel, wat doet dit nou met jou? (*pakt haar hand, houdt die vast*)

IRIS: Wat bedoel je? (*kijkt naar haar hand in die van Mabel*)

MABEL: Het is zo moeilijk voor ons allemaal. Zo onbegrijpelijk. Vreemd. (*volgt Iris' blik*) Maar voor jou in het bijzonder, Iris. Jij was zijn dochter. (*bekijkt de hand van Iris van dichtbij*) Die duim. Je hebt zijn duim! Wat is dit grappig. En ook ontroerend. Pier had ook zo'n duim. Twee uiteraard. Je oma had die ook. Ik heb de duimen van opa. Dat is dan ook het enige waarin ik op hem lijk.

IRIS: (*trekt haar hand terug*) Weet jij hoe opa hier komt?

MABEL: In mijn auto. Hij zit nog in de gordels. Ik zei, gordels vast, Pa. Hij wilde niet. Hij is zo dwars, Iris. Hij wil niks van mij aannemen. Maar hij doet wel alles wat Frank zegt. Ik denk dat hij begint te dementeren. Hij hoort stemmen! En hij drinkt sinds oma...

IRIS: Da's naar om te horen.

MABEL: Hoe dan ook, hij was ook uitgenodigd. Dus ik zeg: in de gordels. Doe je het niet, dan neem ik je niet mee, zei ik. Nu kan de man die nu niet loskrijgen en ik mag hem niet helpen. Misschien dat jij...?

IRIS: Hoe is opa?

MABEL: Hij wilde niet in het zwart.

IRIS: Ik bedoel... Laat maar, ik zie het wel. (*naar het pad rechts achter*)

MABEL: Maar om op zo'n dag als deze zoiets onmogelijks aan te trekken! Maar ja, inderdaad, je zult het wel zien. (*hand op het kistje*)

IRIS: Niet aankomen!

MABEL: Alsof ik Pier hoor, dat venijnige toontje. Als ik vroeger thuis al naar zijn doos keek! Laat staan dat ik hem aanraakte. Ik wist niet eens hoe ik 'm open moest krijgen.

IRIS: Dus dat had je wel geprobeerd.

MABEL: Hij las zelf stiekem in mijn dagboek.

IRIS: *(zucht)* Ik wil gewoon niet dat jij er in kijkt! Duidelijk?

MABEL: Maar misschien zit er wel iets heel belangrijks in. Zal ik toch maar kijken?

IRIS: Nee! Je blijft er af!

MABEL: Nou zeg, het is maar een vraag.

IRIS: En afblijven was het antwoord. *(rechts af)*

MABEL: Alsof het me echt iets uitmaakt... *(is nieuwsgierig, frutselt wat aan de doos)*

IRIS: *(hoofd tevoorschijn achter een struik rechts achter)* Tante Mabel!! *(MABEL doet geschrokken een stap achteruit)*

MABEL: Zeg, ik schrik me kapot!

IRIS: Hij blijft voorlopig nog even dicht, ja!

MABEL: Ga jij nu maar gauw naar je opa... nichtje. *(IRIS af, MABEL naar middenvoor)* Alsof het mij ook maar iets kan schelen... *(haalt GSM tevoorschijn, toetst een nummer in)* Maar ja, je weet maar nooit. *(in de GSM)* Ja, Frank, met mij, luister.... Ja, ik weet dat je het druk hebt maar dit is belangrijk. Ik ben hier op die plek, je weet wel, op zijn plek.... waar Pier zijn zogenaamde volkstuin had... *(loopt wat rond, voelt aan de deuren, ze zijn op slot)* Herinner je die zwarte doos van Pier? Die is hier! En Pier is er niet.... Ben jij er nog? *(naar rechts richting pad)* Er is hier niet veel bereik. Kijken of het verderop... Die doos dus... Kan daar iets over Oxyflix in zitten?... Weet ik veel, bepaalde documenten ofzo? Ik bedoel, jij was ook bang dat hij de zaak in de problemen zou brengen... *(rechts af)* Au! Kijk toch uit! *(botst uit zicht tegen iemand op, ze keert en komt telefonerend op)* Nee niks aan de hand... Nee, Frank, ik wil jou hier niet hebben. Ik kan nog wel wat! Vergeet jij de tweeling maar niet... De opvang! Jij zou ze oppikken. Ik ben hier nog wel even. Helaas. O ja, vergeet dit keer 'ns niet hun broodtrommeltjes mee naar huis te nemen. Ja. Dank je. Ik zal zeker sterkte nodig hebben. *(Ze sluit af, bergt GSM weg, negeert ROSIE die via het pad rechts op komt. R. ziet vermoeid, ze is gekleed op een lange wandeling, draagt rugzak en zware wandelschoenen, ze hinkt naar de picknicktafel, ploft daar neer)*

ROSIE: Hoi Mabel.

MABEL: *(hautain)* Rosie.

ROSIE: Dat was nou niet bepaald onze eerste botsing, hè.

MABEL: Nee. Maar ik hoop wel de laatste.

ROSIE: Heb ik je pijn gedaan? *(doet voorzichtig een wandelschoen en een sok uit)*

MABEL: Nee.

ROSIE: Jammer.

MABEL: Jammer?!

ROSIE: Dan leden wij samen pijn. En je weet, gedeelde smart...

MABEL: Ik deel niets met jou, Rosie. Nu niet en nooit niet. En zeker geen smart. 't Is trouwens helemaal niet zeker dat Pier dood is.

ROSIE: (*toch wel geschokt*) Pier dood? Mabel! Hoe kom je daar nu bij? Pier? Dood? Dat had ik toch geweten. Hij is dan wel mijn ex maar...

MABEL: Waarom denk jij dat we hier moesten komen?

ROSIE: Geen idee. Maar Pier is niet dood. Pier overleeft ons allemaal. Wij zijn allemaal dood als een pier en dan leeft Pier nog. Zal jij zien. O nee, dat zal jij dan niet meer zien. (*toch wat onzeker*) Wie beweert dat hij dood is?

MABEL: Iris is daar wel bang voor.

ROSIE: Iris?

MABEL: Heb jij Iris nog niet gesproken?

ROSIE: Telefonisch. Ze zei dat ik hier moest komen. Ik had trouwens al een soort uitnodiging per post gekregen.

MABEL: Wie niet.

ROSIE: Vraag ik of zij weet wat er aan de hand is, is haar beltegoed zogenaamd op. Ik zie haar in geen maanden, hoor niets...

MABEL: Vind je dat vreemd na alles wat er gebeurd is?

ROSIE: ...behalve af en toe een SMS-je...

MABEL: Vind je dat dan vréemd na alles wat er gebeurd is?

ROSIE: ...is ze terug, wat doet ze, ze komt niet langs, ze belt me op! Kom ik hier, ben jij er ook nog tot overmaat van ramp... ik bedoel tot overmaat van ramp heb ik nog een kanjer van een blaar ook!

MABEL: Vind je dat vreemd...

ROSIE: Na alles wat er gebeurd is, nee. (*bekijkt haar blote voet*) Nieuwe wandelschoenen kopen is één ding maar er dan gelijk zo'n 15 kilometer op willen lopen, dat is gekkenwerk. Wat bedoel jij met vreemd?

MABEL: Ik vind het niet zo vreemd dat Iris afstand van je hebt genomen.

ROSIE: Ja hoor, blaren!

MABEL: Je lijkt in niets op haar moeder.

ROSIE: Die had nooit blaren?

MABEL: Dat was een sterke vrouw en zo'n vrouw had Pier nodig. En een jong meisje als Iris ook.

ROSIE: Dat weet ik. Ik kon alleen maar proberen om, hoe zeg je dat, er voor haar te zijn.

MABEL: Dat is dan jammerlijk mislukt.

ROSIE: Vind jij!

MABEL: Zij ook. Ik heb zojuist een heel goed gesprek met haar gehad, ze heeft me zoveel verteld over...

ROSIE: O. Is Iris hier al?!

MABEL: ...haar verblijf in Australië.

ROSIE: Australië?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto